

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació S.L. s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació S.L.

Enric Roca Casas

Coordinador general d'Edu21 (www.edu21.cat)
i professor de la Facultat de Ciències de
l'Educació de la UAB

Per una escola del talent

Tenim un sistema educatiu que produeix cada any al voltant del 30% de fracàs escolar en l'educació obligatòria; que té un dels índexs més baixos d'alumnat que acaba els estudis en les etapes postobligatòries; que continua sense reduir significativament les desigualtats educatives; que encara percep la formació professional com una via de segona categoria i que segons l'informe PISA assoleix uns resultats molt decebedors en la franja de l'excel·lència. En definitiva, un sistema educatiu que ha de millorar moltíssim tant la seva eficàcia com la seva eficiència.

DAVANT D'AQUEST PANORAMA SEMBLA IL·LÚS demanar a la futura llei d'educació de Catalunya que solucioni tots aquests problemes a base d'una normativa legal. Les lleis d'educació, malauradament, tenen els efectes que tenen; poden produir petits canvis organitzatius i de tipus reglamentista però no hi ha cap garantia que provoquin transformacions substantives del sistema: la cultura educativa dels docents, dels administradors, de les famílies, etc. Cal, a banda de la llei –que pot ser molt valuosa però que difícilment s'acabarà el sistema–, que ens plantejem un canvi de paradigma socioeducatiu, és a dir, un nou plantejament pedagògic i de complexitat social envers l'educació dels nostres fills. Hem de passar d'una pedagogia líquida (per dir-ho en termes de Bauman) a una de ben sòlida per vertebradora i exigent encara que no pas per rígida o autoritària. S'han acabat els temps on tot es podia fer o demanar que es fes a l'escola. Ara ens cal un sistema educatiu caracteritzat per l'exigència, la fermesa, la voluntat i el compromís de l'estudiant, pel rigor, la coherència i la modernitat científiques, per la fidelitat al país, l'aposta pel futur i la confiança.

UN SISTEMA EDUCATIU QUE APOSTI per la confiança en la seva gent i en el país ha de ser un sistema que reconegui, desenvolupi i faci ressaltar el talent dels seus alumnes. No només el talent ex-

“Per un simple càlcul de probabilitats, d'alumnes talentosos n'hi ha arreu. Llavors, com és que el sistema educatiu català no els identifica, no els reconeix, no els fa destacar?”

GUILLEM CIFRE

cepcional, que també, sinó tots i cadascun dels talents, explícits o potencials, dels nois i noies. Ser talentós no és sinònim de ser alumne superdotat. Els estudiants d'altres capacitats inclouen els superdotats però també els talentosos, i aquests tant poden excel·lir pel talent que demostren en una matèria o habilitat concretes com pel que mostren en més d'una al mateix temps. Per un simple càlcul de probabilitats, d'alumnes talentosos n'hi ha arreu. Llavors, com és que el sistema educatiu català no els identifica, no els reconeix, no els fa destacar?

SEGURAMENT LA MAJORIA DELS NOSTRES professors, inspectors, administradors educatius, fins i tot bona part dels serveis educatius especialitzats, no es troben preparats per identificar, acollir i donar una resposta adequada a les necessitats educatives específiques dels alumnes talentosos. Aquesta situació no pot continuar. Com a país no ens podem permetre malbaratar el talent de la nostra gent, dels millors joves, només perquè tenim una escola mal preparada per reconèixer-los a temps i per esportar i promocionar el seu potencial. Un sistema educatiu veritablement equitatiu és aquell que ofereix les mateixes oportunitats educatives per a tothom i compensa les desigualtats dels seus alumnes per raons socioculturals però, al mateix temps, també és capaç de fer emergir tot el potencial dels nois i noies acompanyant-los en el seu procés d'esclat i perfeccionament dels seus talents tot garantint que puguin arribar al màxim de les seves possibilitats.

LES ESCOLES, LES PÚBLIQUES I LES CONCERTADES, han de disposar de suficient autonomia organitzativa per poder acollir de manera pedagògicament eficaç les demandes d'atenció específica de tots els alumnes talentosos. Han de disposar significativament d'autonomia organitzativa, curricular i de gestió del personal docent. No ens podem permetre ni un dia més el luxe que el nostre sistema educatiu ignori el talent en lloc de promocionar-lo.

EN DIRECTE

Canvi d'aires a Ciutat del Cap

Toni Arbonès

Periodista

No fa gaire, un amic meu se'n va anar a cal barber, a Ciutat del Cap, Sud-àfrica. “És la primera vegada que tallo els cabells a un blanc”, li va etzibar el perruer tot esgrimint en l'aire tisores i navalla. Va cobrar-li el doble del que requeria als clients negres. “És que tallar els cabells d'un blanc és més complex”, es va justificar. Un altre amic explica en el seu blog de viatges que a l'Àfrica del Sud ha vist molts pidolaires blancs demanant caritat a les voreres de ciutats negres. Es veu que, a l'hora de trobar feina, el color cafè té més sortida que no pas el color neu, encara que s'esgrimixin pitjors qualificacions. Després de segles d'apartheid la situació s'ha invertit: la discriminació positiva impera a Sud-àfrica. El valuós llegat de Nelson Mandela corre el risc de dissoldre's en el no-res. El vell president va saber contenir la ira després d'haver consumit mitja vida a la presó. Si s'hagués abandonat a la revenja, Sud-àfrica no podria presumir, probablement, de ser, encara, la democràcia més gran del continent. Mandela va fer fàcil l'impossible: la reconciliació entre tons de pell diferents, enfrontats a mort durant generacions. Va vèncer l'odi i va esdevenir icona de la pau. Els nous dirigents sud-africans farien bé de no dilapidar el llegat d'un savi. Però diuen que al controvertit Jacob Zuma, nou home fort de l'escindit Congrés Nacional Africà de Mandela, li agrada taral·lejar ara la cançó del temps de lluita contra l'apartheid *Umshini wami (Passa'm la metralladora)*.

Aquell matí de la primera Pasqua

Jaume Reixach

Capellà i escriptor

Lloat sigui Déu! Un any més arriba la Pasqua Florida, el diumenge que tanca la Setmana Santa i obre els nostres cors a la joia cristiana de la resurrecció. Sant Pau ens diu que si Crist no ha-

gués ressuscitat, la nostra fe seria vana. Jo penso que no. Avui dia, el que resulta va és especular sobre el fet històric de la resurrecció de Crist. Va ressuscitar de debò o va ressuscitar en el cor dels apòstols, atemorits i acovardits pel fracàs de la creu? La veritat és que no ho sabem. No hi ha constància històrica de la resurrecció de Crist. Però n'hi ha –i molta!– de la resurrecció dels apòstols. I amb això en faig prou. Al capdavant,

Sant Pau –o Pau de Tars– no va conèixer –personalment– el Crist. Ni abans ni després de la hipotètica resurrecció. I, en canvi, aquest desconeixement no fou obstacle per “apoderar-se”, com diu ell mateix, “de la ment de Crist” i escampar la seva predicació als gentils (una paraula més escaient que *pagans*, carregada de connotacions negatives). Tinguem, doncs, la gentilesa de ser correctes amb tothom, atès que la fe

no és sinó una gentilesa de Déu: un do, per ser exactes. No és un premi a la nostra bondat, sinó una demostració de la bondat de Déu. D'altra banda, no oblidem que la salvació no depèn de la fe sinó de les obres. Concretament, de les bones obres. I de les bones obres, ningú en té l'exclusiva. Són bones les que suposen un bé i són dolentes les que comporten un mal: als altres. El propi bé, en aquest cas, no compta. Com tam-

poc compten les bones intencions ni els bons propòsits. De bons propòsits, se'ns parla, l'infern n'és ple. D'aquí ve, suposo, que el responsable de torn decidís tancar-lo. Un cas claríssim d'*overbooking*, la paraula més estimada (i se'ns parla més, més temuda) dels hostalers. Aquest problema d'ambivalència, el cristià no el té. El seu cor està sempre obert. Com el sepulcre de Jesús, aquell matí de la primera Pasqua.